

bemyndiget til at repræsentere Thinget." Men derimod kan jeg ikke negte, at jeg har nogen Tvivl om, hvor vidt det gaar an at give samme Regel, naar Folkethinget er opløst, idet Forholdet da er det, at den Paagældende ikke er Medlem af Folkethinget. Den, som det overlades at repræsentere Thinget, er jo slet ikke Medlem af Folkethinget, naar det er opløst. Der er ganske vist ingen Mulighed for paa nogen anden Maade at faae Folkethinget repræsenteret, men der vil vel heller ikke i Reglen være Trang dertil. Ved en Jernbanes Nabning, som den ærede Ordfører omtalte, vil han dog vel i Reglen ikke kunne indfinde sig uden Indbydelse; men man vil formodentlig faktisk henvende Indbydelsen til den, som sidst var Formand i Thinget. Ved andre Leiligheder synes det mindre nødvendigt at have nogen Repræsentant for Folkethinget; men i alt Fald synes det mig ikke korrekt, at En, der saaledes ikke er Folkethingsmand, repræsenterer Folkethinget. Det var de Bemærkninger, som jeg vilde gjøre med Hensyn til de Forslag, der ere fremkomne fra Udvalget. Jeg har ligesom det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, ønsket enkelte andre Bestemmelser, men det træffer sig saaledes, at samtlige Forhold, om hvilke jeg ønskede at udtale mig, allerede ere blevene berørte af ham, og jeg kan i det Væsentlige slutte mig til, hvad han sagde. Jeg tror ogsaa, at det var heldigt, om man fik en Bestemmelse ind, som satte en vis Frist, inden hvilken det paalægges det først valgte Medlem af et Udvalg eller det Medlem, som er valgt med flest Stemmer, efter som Forholdstalsvalgmaaden eller den almindelige Valgmaade er anvendt, at sammenkalde Udvalg og faae det konstitueret. Det er ganske vist ikke Meget, men videre tror jeg ikke, at man kan gaa. Man kan ikke give Regler for, hvad der videre skal ske, efter at Udvalget er konstitueret, eller angive noget Middel til at fremskynde Udvalgets Forhandlinger. Jeg er ligeledes enig med det ærede Medlem deri, at det vilde være heldigt, om man nu benyttede Leiligheden til at tage Rigsdagens økonomiske Forhold under fornyet Overveielse. Det har gjentagne Gange været bragt paa Bane, og navnlig har Sagen tidligere været stillet saaledes, at man har ønsket, at Rigsdagens Regnskab skulde overgives til Statsrevisionen. Det har imidlertid mødt Indsigelse fra anden Side og maaske en berettiget Indsigelse, idet det vel neppe kan siges, at det ligger indenfor den Statsrevisionen ifølge Grundlovens § 50 givne Competence. Men, naar det saaledes ikke er overgivet til Statsrevisionen, synes det dog at være indlysende, at der bør være en eller anden Autoritet, til hvem dette Hverv overdrages. Nu er det jo saa, at dette Punkt ikke i sin Helhed kan finde sin Afgjørelse ved vor Forretningsorden, idet denne Sag paa mange Punkter tillige berører Landstinget, og en Overenskomst i saa Henseende vistnok vil være

nødvendig, for at Sagen kan faae sin fulde Udvikling; jeg antager imidlertid heller ikke, at Sagen, naar den foretages paany, i saa Henseende vil møde Bankelighed fra Landstingets Side; men skulde det mod Formodning være Tilfældet, vil man, saa vidt jeg skjønner, vel kunne indsette en Revisionsautoritet med Hensyn til de Udgifter, som ere særlige for Folkethingets Vedkommende, og for dem vilde det dog være muligt at træffe en Afgjørelse. Jeg tror dog ikke, at det kan gaa an, at dette Forhold bliver ved at staa hen, som det gjør, at Rigsdagens Udgifter ere de eneste, som ikke ere underkastede nogen som helst Kontrol, at de ere de eneste Staten vedkommende Udgifter, som ere ganske ukontrollerede; det er et Forhold, som i sig selv er en Abnormitet.

Bajer: Naar man mindes nogle Forhandlinger her i Thinget i 1872 kort før Jul, kan man ikke andet end glæde sig over, at de to ærede Medlemmer, som nu have haat Ordet, ikke have haat det Ringeste at indvende imod det Udvalg for Andragender, som der den Gang var Tale om at nedsette for en enkelt Samling, men som der nu er Tale om at staa fast som et fast staaende Udvalg. Jeg glæder mig over, at de to ærede Medlemmer synes at være komne til bedre Erkjendelse i saa Henseende, og tillige over, at det synes at skulle lykkes at faae et saadant fast Udvalg for Andragender. Jeg haaber, det skal blive frugtbringende, og at der ikke vil blive nogen Grund til at fortryde Bestemmelsen derom, ligesaa lidt som jeg tror, man har fortrudt en lignende Bestemmelse paa et andet Sted, hvor jeg tilfældigvis har opdaget, at man har haat et saadant Udvalg i nogle og tyve Aar, nemlig i Nationalraadet i Schweiz, i hvis Forretningsordens 69de Artikel man vil finde en Bestemmelse derom. — Der er imidlertid et andet staaende Udvalg, som jeg meget kunde ønske, at man engang kunde faae indført her. Det er meget muligt, at Landen derom ikke endnu er moden til at virkeliggjøres, men jeg tror dog, det er i sin Orden at udtale sig derom, hvis den skulde kunne gennemføres. Dette Udvalg er, hvad jeg vil kalde et Redaktionsudvalg. Der mangler virkelig ofte nogen Formfuldendthed i vore Love, og jeg tror, at det kunde bidrage til at afhjælpe denne Mangel, om vi havde et saadant fast Udvalg, som neppe behøvede at bestaa af flere end 3 Medlemmer. Jeg sigter ikke her nærmest til, hvad man kalder Sprogrensning, og jeg mener derfor ikke, at det i Serdeleshed eller overveieende skulde være sproglige Medlemmer, hvoraf dette Udvalg skulde bestaa, men jeg tænker ligesaa meget paa de reiselystige Medlemmer. Dette Udvalg vilde ogsaa privat kunne være til Nytte for adskillige Medlemmer — og jeg regner mig selv til disse — som ofte kunde ønske at stille Endringsforslag, men som ere i Forlegenhed med deres Affattelse,